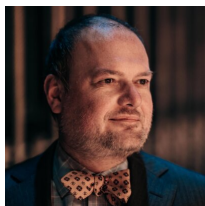

Next to Normal

KADEE PRODUCTIES /
ILSE LA MONACA

Door het lint

Wilfried Eetezonne

Gezien op 05 juni 2026
AED Theater, Lint

Er is een nieuw theater geopend dat zich voornamelijk op musicals wil richten: het AED Theater in Lint, tussen Antwerpen en Mechelen. De eerste productie, *Next to Normal* van Kadée Producties, doet uitkijken naar een boeiende toekomst.

08 JUNI 2026

Het gebrek aan middelgrote theaterinfrastructuur in onze kernsteden doet producenten zoeken naar alternatieven. In een deel van de AED-filmstudio's in Lint werd nu een nieuw theater ingericht, met een focus op musical. De ontvangstruimtes van dit nieuwe theater kunnen nog wat sfeer gebruiken, maar het brede podium en de zaalopstelling maken de zichtlijnen alvast uitstekend.

De keuze voor de openingsproductie verrast: 'Next to Normal' van componist Tom Kitt en tekstschrijver Brian Yorkey gaat over een vrouw met een bipolaire stoornis en de impact daarvan op haar gezin. Dat is eerder het soort musical dat je in een kleiner (of zelfs gesubsidieerd) theater verwacht. De aangekondigde opvolger 'Je Anne' tapt uit een nog intiemer vaatje. Dat zijn gedurfde keuzes. Wellicht is dit omdat producent Kadée producties vooral een background in het educatieve theater heeft. Ook bij deze musical kan je vooraf een lezing volgen over bipolariteit en het programmablaadje wijst de weg naar hulp. Deze makers nemen het onderwerp en hun publiek ernstig en dat is niet onprettig.

Pulitzer

'Next to Normal' is een rock-popmusical uit de nillies en lag mee aan de basis van een golf realistische 'tranche de vie' musicals waarin de mens worstelt met zichzelf zoals 'Dear Evan Hansen', 'Fun Home', 'Waitress', 'A Strange Loop' of 'Jagged Little Pill'. De musical won er destijds zelfs de Pulitzerprijs mee. Dat was wellicht iets te veel eer. Het is een sterke musical, maar geen meesterwerk.

Sommige liedteksten zijn aan de banale kant.

Daarvoor is de partituur van deze quasi doorgecomponeerde rockmusical niet grensverleggend genoeg en ontbreekt het de muziek aan karakter. Sommige

liedteksten zijn ook aan de banale kant. In de Nederlandse vertaling van Daniël Cohen moeten we bijvoorbeeld een stinkerd doorslikken als: “De liefde heeft haar prijs / maar het is een mooie reis.”

Wat de musical bijzonder maakt, is het onderwerp en de ingenieuze vertelstructuur. We volgen de familie Goodman, een ogenschijnlijk perfect wit middenklassegezin dat langzaam uit elkaar valt door mentale problemen en een onverwerkt verleden.

Drama en thriller

Dan (Jan Schepens) is architect, Diana (Ann Van den Broeck) een toegewijde echtgenote. Hun dochter Nathalie (Luka De Baets) is een getalenteerde studente die haar eerste lief Henry (Pieter Jan De Paepe) heeft. En dan is er nog zoon Gabriël (Daan Keisse), een haast té perfecte tiener. Een die zijn moeder knuffelt, zonder schaamte met haar danst, goed is op school, sport en ook nog eens in een koor zingt. Je krijgt ze zelden zo perfect uit de schoot geworpen.

Ook hun huis is een plaatje uit een weekendmagazine. Toch klopt er iets niet in het realistische decor (Wout Schepmans). Keukenstoelen hebben scheve poten, patronen in de gordijnen lopen niet gelijk en de ramen van melkglas verhinderen een helder zicht naar buiten.

Algauw blijkt dat Diana al jaren worstelt met haar geestelijke gezondheid. Ze slikt een arsenaal pillen (“Valium is mijn lievelingskleur,” zegt ze.) en wordt pas “stabiel” genoemd wanneer ze volledig verdoofd door het leven gaat. Haar toestand verslechtert, een suïcidepoging volgt en uiteindelijk ondergaat ze elektroshocks met geheugenverlies tot gevolg. Intussen ontspoot ook dochter Nathalie die heil zoekt in drank en pillen.

Hoe is het zover kunnen komen met dit gezin? Dat ontdekken we mondjesmaat. Gabriël blijkt immers een projectie van Diana: haar overleden baby die in haar waan is blijven voortleven. Zij kan hem niet loslaten, maar hij haar evenmin. Dat personage van Gabriël heeft echo's van een Peter Quint-figuur uit ‘The Turn of the Screw’: verleidelijk, manipulatief en uiteindelijk destructief. (“Ik ben de verwoesting”, zingt hij letterlijk in de song ‘Ik Leef’). Wanneer Diana uiteindelijk haar verleden onder ogen ziet en het gezin verlaat, probeert Gabriël tevergeefs de verbeelding van zijn vader binnen te dringen. Maar dan is het gezin waarvan hij geen deel kon uitmaken al verwoest.

Er gebeurt veel in dit verhaal dat hierdoor te lang duurt.

‘Next to Normal’ evolueert dus van gezinsdrama naar psychologische thriller en terug. Maar het werkt. Tegelijk worden er scherpe vragen gesteld over rouwverwerking en geestelijke gezondheidszorg. Diana verwijt haar arts dat haar rouwproces al na vier maanden als problematisch werd beschouwd. De verzakelijking van een genezingsproces- wat ook in Vlaanderen actueel is - en de machteloosheid tegen medisch jargon houden deze musical urgent.

Er gebeurt dus veel in dit verhaal dat hierdoor te lang duurt. Een kwartier voor het einde ben je murw geslagen door alle drama, waarna nog een overbodige epiloog volgt. Iets over zoeken naar licht, maar tegen dan wil je liever een cocktail dan het blijkbaar verplichte vingertje.

Musical royalty

Atrice Ilse La Monaca debuteert hier als regisseur. Haar aanpak is degelijk maar conventioneel en leunt soms te sterk op eerdere producties van deze musical. Dat is nochtans niet verplicht. Mogelijk speelt hier de koudwatervrees van een nieuwe onderneming en wordt er op safe gespeeld waar meer artistieke eigenzinnigheid had gemogen. De acteursregie zit echter goed. Rockmusicals en zeker over dergelijke thema's dreigen snel pathetisch te worden, maar die valkuilen worden vermeden. Er wordt opvallend weinig gesnotterd op scène en het spel blijft beheerst.

Met Ann Van den Broeck en Jan Schepens staat er musical royalty in de hoofdrollen.

Met Ann Van den Broeck en Jan Schepens staat er musical royalty in de hoofdrollen. Beide acteurs zagen we al vaak als koppel op de planken en ze zijn zo volledig op elkaar ingespeeld. Dat verhoogt het realisme en helpt hun natuurlijke spel. Ook de jongere cast levert sterke prestaties zowel in spel als in zang. De band onder leiding van Thomas Vanhauwaert is zeer dienstig naar de acteurs, weet wanneer het op de voorgrond mag treden met de nodige rockpower en wanneer niet. Ook het geluidsontwerp (Simon Vander Beken) geeft de verstaanbaarheid van de acteurs resoluut voorrang op muzikale power en is voorbeeldig.

De finale diagnose: een knappe eerste productie met nog wat schoonheidsfoutjes maar alleszins een ambitieus nieuw theaterhuis dat nieuwsgierig maakt naar wat nog volgt.